

— Виждаме, че не имъ е добре, но кому да похлопаме на портата въ това лошо време? — отговориха каруцаритѣ.

— Карайте следъ мене! — извика селянинътъ и пое по обратна посока.

Слънце като че изгрѣ въ душитѣ на двамата планинци. Тѣ знаеха, че нѣма да останатъ безъ подслонъ, но трѣбваше да се хлопа отъ порта на порта. А сега съвсемъ неочаквано се нареди всичко.

— Качи се при нѣкого отъ насъ да се не мокришъ! — обади се единътъ отъ каруцаритѣ.

— Мокъръ отъ дъждъ се не бои, — каза селянинътъ, безъ да се обръща. Каруцитѣ затракаха следъ него.

Когато стигнаха близо до черквата, той ги въведе въ единъ голѣмъ дворъ, заобиколенъ съ разни постройки. Всичкитѣ бѣха праздни.

— Не двама, а двадесетъ като васъ мога да подслоня тука, — каза непознатиятъ човѣкъ. — Тамъ подъ сушината закарайте каруцитѣ. Конетѣ въведете въ обора. Вие ще ноцувате — хей, въ оная стая! Има камина за огънь, има и одъръ. За вечеря не се грижете. Азъ ще наредя, каквото трѣбва. — И той си отиде, безъ да се сбогува.

Планинцитѣ се почувствуваха като у дома си. Следъ като подсушиха и нахраниха добитѣка си, тѣ обходиха и разгледаха сградитѣ. Чакъ тогава се прибраха въ опредѣлената имъ стая и се заловиха да накладатъ огънь.

Разположили се бѣха вече добре, когато доста късно пристигна сжщиятъ селянинъ. Съ него бѣше слугата му. Той донесе голѣма завивка и възглавници. Край огъня сложи тенджерата съ ястие, сомунъ пшениченъ хлѣбъ и една дамаджана.

— Да чакамъ или да си отивамъ, бай Ангеле? — обърна се той къмъ господаря си.

— Не ми трѣбвашъ повече. Иди си! А васъ, приятели, Господъ ви прати. Днесъ купихъ тоя имотъ. И много ми е драго, че още първия день гости настанявамъ въ него.

— Хайде, честитъ ти домъ! — обади се планинцитѣ. Разгледахме го навсѣкжде. Хубавъ имотъ. Царски ще се настанишъ тука.

— Живѣя въ другъ, още по-удобенъ . . .

Още се недоизказалъ, каруцаритѣ го прекъснаха: — А защо си го взелъ тогава?

— Нека се намира. Той седна на одъра край огъня и продължи: — Вие сте балканджии. Познахъ ви, като ви видѣхъ.